

Balázs
KatalinELÁRULTÁL
ENGEM...

— Mikor jössz ma?
— Úgyeletes vagyok.
Az asszony kilépett az ajtón, s a férfi hallotta, hogy a ház előtt felbűg a kocsí motorja.
— Tessék — szölt ki az ajtón, s belépett az első beteg. Idősebb férfi volt, panaszkodott, hogy éjjelenként nehezen kapja a levegőt.
— Megnézzük Tóni bátyám, megnézzük mi a baj...

Igy volt a fiatal orvos a faluban, igencsak ismert mindenkit. Házuk a falu főutcáján terpeszkedett, nagy öreg akácok ülték az árokparton. Az apjaé volt, még az öreg orvosé, ő csak beült a késbe, még a rendelőt is készen kapta. A felesége „hozománya”, egy röntgen-készülék, ő maga is orvos a szomszédos városka kórházában.

Szikár, szemüveges nő. Minden hegyes rajta: a válla, az álla, az orra. Csak szakmai dolgokról lehet vele beszélni, pedig különösebben nem is ért hozzá, s Laci tudja, hogy nincsenek magasabbra törő tervei, s élete végéig röntgenorvos lesz talán ugyanabban a kórházban.

Kopogtattak.
Az anyja lépett be, hozta a reggeli feketét, forrón és sok cukorral. Sötétkéék hosszú matlaszszöngyölát viselt, a haját szigorúan hátra szorította. Valamikor szép fekete haja volt az anyjának, de most már kétoldalt fehér, Laci egyszer azt mondta neki:

— Mama, nem vagy te öreg-asszony, fested be.
— Fiam, a mi családunkban tisztességesek voltak az asszonyok.

Mamának nem lehetett megmagyarázni a dolgokat. Ez attól van így, mert őt is így szoktaták, ebben a polgárcsaládban szigorú belső szokások uralkodtak, ők alkottak maguknak törvényeket.

— Fiam — mondta az apja, amikor kijelentette, hogy esze ágában sincs orvosnak tanulni, hanem autószerelő lesz —, én sem akartam soha orvos lenni, de apám azt mondta: vegyem át a rendelőjét. Jó orvos voltam, tisztességesen gyógyítottam a faluban az embereket. Itt van a sok műszer, itt a rendelő, akik hozzám jártak, hozzád is bizalommal lesznek majd.

— Ugyan apám, engem nem érdekel az egész.

Az öreg orvos akkor két hatalmas pofont lezavart Lacinak.

Judittal a megyei kórházban ismerkedett meg.

A lány ápolónő volt, aprótermetű és szőke.

— Nővér — mondta a fiatal orvos egy ízben —, nem vállalná az éjszakai ügyeletet is? Aliz nővér megbetegedett.

— Természetesen doktor — mondta a lány. — Maradok. Ritka-nyugodt éjszaka volt. Semmi sem történt. Talán, ha háromszor szölt a csengő, Judit szaladt, léptei aprókat koppan-tak a folyosó kőköcskén.

— Maga mindig ilyen lelkes? A lány felvonta a szemöldökét.

— Miért? Maga talán nem lelkesedik azért, amit csinál?

— A fene tudja — mondta a doktor. — Azt hiszem igen. Nevettek.

Az orvos azt gondolta: nem rossz kis nő, de van benne valami divatjamúlt. Nem tudta pontosan, hogy mi. Meg aztán fáradt is volt.

A lány éppen kilépett az ajtón, mely-kék karikákkal a szemé alatt, vékony ballonkabátban.

— Már haza?
— Két műszak után...

— Várjon. Elkísérem.

Judit megvárta a folyosón, s együtt léptek az utcára.

— Merre?

Gyalogosan vágtak neki az útnak, a lány a harmadik utcában lakott, albérlésben, négyszázért. Apró kis szoba volt, egy fekhely, szekrény, egy szék, olajkályha.

— Főzők egy kávé.

A férfi ledobta a kabátját. Judit jó erős feketét főzött.

— Maradhatok még?

— Persze — mondta a lány.

— Ha nem haragszik, átöltözöm.

Kékvirágos köntöst vett magára a szekrényajtó mögött.
— Kár felöltözni, Judit — mondta a férfi és megfogta a lány vállát...

Másnap a kórházkapuban várta.
— Eljön velem csavarogni egyet?

Judit bólintott, s elindultak a könnyű szélben a városszéli házak között.

Később, ahogy ez már lenni szokott, beszélni kezdtek róluk. A lányok a kórházban irigykedőn, a férfiak cinkos kacintással.

— Pajtás — vágta hátba évfolyamtársa — szerencséd van. Nem rossz kis nő...

— De öregem tévedsz... Magyarázni akarta, hogy ez a lány neki valami mást is, valami sokkal többet jelent, de látta, hogy kár.

— Tudod mit gondoltam? — kérdezte egyszer Judittól. Felhős, estébehajló délután volt, ütek az ágy szélén, s a lány zsiros kenyeret kent uzsonnára.

— Vasárnap leviszlek apámékhoz.

— Ne vigyél...

— Nem akarsz?

— Nem. Mit mondanál, mi vagyok én neked?

— Az igazat. Hogy szeretlek. Hogy feleségül akarlak venni.

— El akarsz venni?

— Mit gondoltál?

Vasárnap korán indultak. Még alig pirkadt, mikor elhagyták a várost. Az úton Laci folyton a falujáról beszélt. Judit még sohasem hallotta őt így lelkesedni. Úgy látszik — gondolta — szereti az otthonát. Elképzelte az öreg orvost és szigorú feleségét.
— Meglátod — mondta vidáman a férfi —, milyen barátságos a mi házuk. És anyám úgy főz, de úgy, hogy... hm...

— Te haspárti vagy? Ezt nem is tudtam rólad!

— Mégis — mondta a lány szorongva, amikor feltűntek a falu első házai — mit szólnak majd a szüleid?

Az öregek nem szóltak semmit. De éppen ezzel a fagyos magatartással adták tudtukra a lánynak, hogy mihez tartsa magát. Ebéd után, amikor az apa átvonult fiával a harmadik szobába, hogy beszélgessenek, Judit egyedül maradt. A háziasszony sürgős teendőkre hivatkozva kiment a konyhába.

Odaátról hangokat hallott. A Laciét — ingerültnek, hangosnak, az öregét kitartónak, következetesnek. Nem akart odafigyelni.

Simai
LiláhyÉNEKEK
ÉNEKE

Zöldfátyol zöldmenyegző
május te menyasszony-május
nászajándék-virágok
sokszoknyás nyoszolyó-fák

színekkel főlpántlikázott
vőfélykalapok a szélben
május te menyasszony-május
megáradt tükreid előtt

öltözz nekem mezítenre
míg zeng az ég-föld lakodalom
pipacsba jázminba szőjk ki
velem mindig-volt szeretődde

még meggondolhatod május
szagosak vagyunk paráznák
még visszaadhatod a gyűrűt
szerethetsz ezerkaratos szorítással

más-menyasszonya-május
még meggondolhatod szerelmem
szól a zene a zöld zene
táncolhatunk az idő ellen

még egyszer a forgó ég alatt
összeszedülni zuhanásig
lehelj még egyszer rózsát a számba
gyönyörűséges pirosát
érzések évada
ifjúságom

tűzes vagyok szírmaim vissza-
peregnek a múltból
virágzom

Veress
MiklósMÁJUS
FÜVÉBEN

Hanyattdőlvé a füvek tengerében
csak az ember látja az eget
Arcát szarkaláb cirógatja szépen
kezén egy katica lépeget

Csak ő Hisz olyan védtelen
mikor hátára fekszik — bármí állat
abban nem az a félelem
hogy az örömmek ellenállhat

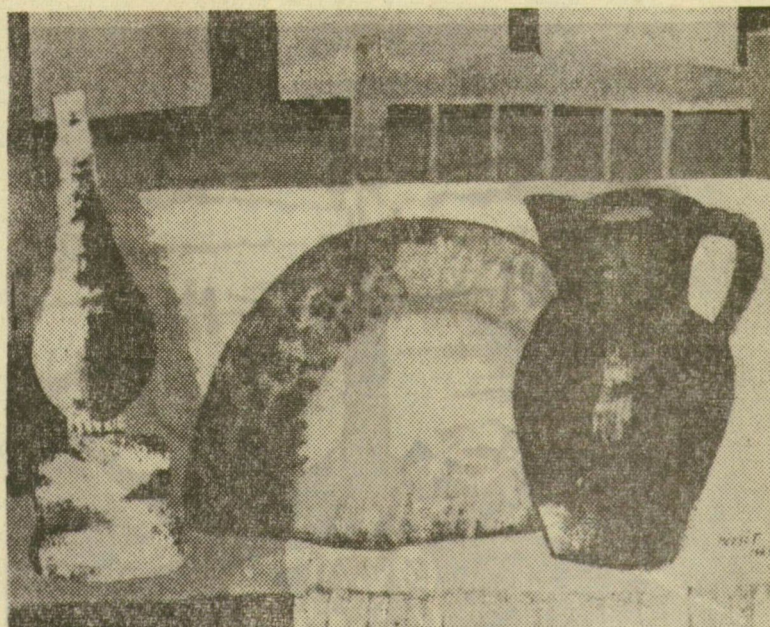
haláltól retteg s védi ügyetlen
kapálózással megfordult magát
s földhöz nyűszítve visszaretet
ha kitárt messzeségbe lát

Hanyattdőlvé a némaságban
csak az ember nézi az eget
szemében tároló virág van
kékké eszmélő döbbenet

mintha öröktől itt feküdne
mocsokban vérben ölelésber
beleindázva földbe fübe
túl a halálon születésen

mintha ölvé ölelve ölelve
mintha elhagvott haremzőn
mintha a mindig-múlt jelenbe
peregne át akár a könny

De ő — mosoly Örömmé lohh-
éggel és fénnel van tele
Orgonanyitő májusokban
ringatja füvek tengersé

Hézső Ferenc

Csendélet

Georgij
PodkupnyakFÉLFOGADÁS
PONTBAN...

Nincs szimpatikusabb és egyben sajnálatra méltóbb hölgy cégünknel Másenykától.

Másenyka, Boldunov osztályvezető kartárs titkárnője, s szája, ahogy mondani szokták, állandóan sírásra áll. Ha csak eszembe jut, hogyan gyötrik nap nap után Másenykát a főnököt váró kitartó ügyfelek, meg a fűlsüketítő telefoncsengetések, már borsódzik a hátam. Valamennyien pontosan tudni akarják, hol van főnökünk, mikor jön vissza, mikor fogad a szobájában.

— Honnan tudhatnám? — hajtogatja majdnem sírva Másenyka. — Nekem nem köteles jelenteni, hogy hova távozik, és meddig tartózkodik szobán kívül.

A várakozástól feldühített emberek figyelembe se véve Másenykát, hol óvatosan, hol durván kopognak a főnök ajtaján.
— Ej, ej — fakadtam ki látva Másenyka kellemetlen helyzetét. — Hát meddig mehet ez így?
— Mi? — mondta szinte sértődötten Másenyka.

— Hát ez az egész komédia. A kapitalistáknál nincs ilyen. Erről már a mi sajtónk is írt! Ott a titkárnő mindig tud mindenről: „Smith úr tanácskozáson van. Tizenegy óra nulla nulla perc-től fogad. Ha nem alkalmas az időpont, akkor ezzel a problémával forduljon Johnson úrhoz, harminckettedik emelet, első aj-

tó balra.” Így megy ez ott, Marja Pavlovna!

Ez mód felett megtetszett Másenykának, és a következő reggel megállította a szobájából távozó Boldunovot.

— Pjotr Szergejevics! — mondta. — Kérem egy percre a türelmet.

— Miben állhatok rendelkezésére? — kérdezte látható elégedetlenséggel Boldunov.

— Nem tudná velem közölni, hogy mikor jön vissza? Annyian keresik, és nem tudok nekik mit mondani. Ez nekem nagyon kellemetlen. Ez sehogyszem esik egybe a nemzetközileg ismert játekszabályokkal.

Boldunov gondolkodóba esett. Ő sem akart elmaradni a nemzetközi színvonalról.

— Nagyszerű ötlet — mondta. — Tíz óra harminckor itt leszek.

Másenykát heves öröm fogta el. — A főnök tíz harminckor fogadja önt — mondta a telefonba. — El ne készen! — Önt pedig — mutatott az előtte állóra — tíz óra ötvenkor!

Az időpontokat a naplójában is rögzítette. Ez a pontosság az eszelősségig lázba hozta az embereket, és percenként nézték órájukat. A félfogadás idejére a városhaza úgy megtelt emberekkel, hogy a csillár együtt táncolt lélegzetükkel.

Másenyka a naptárt nézte, és hatalmas cseppekben hulltak a könnyei. Boldunov nem volt sehol!

Na várj csak, kutyaházi — gondoltam magamban, és elindultam keresésére. Nagy hévvel tártam ki a főnök párnázott ajtaját, ám szobája üres volt. Az előszobában tolongott a nép. Boldunovnak meg se híre, se hamva. Nekivágtam hát hétmeletes felhőkarcolónk lépcsőfokainak. Egyenest intézetünk fő-fő főnökének fogadószobájához igyekeztem. Az ajtón kívüli tükörnél megigazítottam a nyakkendőmet, hatalmasat csaptam a kilincsre és beléptem. A csillár itt nagyobb volt a mienknél, az égők vakítóbban ragyogtak, és úgy imbolyogtak, mint valami világítótorony. A városházában egy gombostűt sem lehetett volna elejteni, annyian voltak.

— Boldunov elvtárs! — kiáltottam el magam.

— Mi szél hozott ide? — hallom valahonnan a tömegből főnököm basszushangját.

— Várják önt az emberek — kiabáltam át a tömeg morajlását. — Ön rendelte őket oda meghatározott időre.

— Tökéletesen tisztában vagyok vele — mondta Boldunov. De engem is időre rendelték ide. Mégpedig kilenc óra negyven percre. Várok és kész. Ebbe még nem lehet belehalni...

Fordította: Siger Imre